

СУРМА

**Інформаційний бюлетень
Проводу
Українських Націоналістів**

№ 65

Київ

грудень

2014

ЗМІСТ

Інформаційне повідомлення про Всеукраїнську конференцію ОУН	2
Виступ Голови ОУН Богдана Червака на Всеукраїнській конференції ОУН	5
За мілітарну міць України!	15
Ухвала Всеукраїнської конференції ОУН з організаційних питань	23
Всеукраїнська конференція «Ольга Басараб: приклад мужності у боротьбі за Українську Самостійну Соборну Державу»	24

ІНФОРМАЦІЙНЕ ПОВІДОМЛЕННЯ ПРО ВСЕУКРАЇНСЬКУ КОНФЕРЕНЦІЮ ОУН

6 грудня 2014 року у Києві відбулася Всеукраїнська конференція ОУН. У конференції взяли участь члени Проводу ОУН, провідники обласних організацій, бійці Батальйону ОУН на чолі із заступником командира батальйону Борисом Гуменюком, керівники колективних членів ОУН, зокрема – від Жіночого товариства ім. Ольги Басараб і Олени Теліги Олеся Применко-Чмир, від Фундації ім. Олега Ольжича – Сергій Кот, а також волонтери, представники ЗМІ.

Учасники конференції хвилиною мовчання вшанували пам'ять героя України, бійця Батальйону ОУН Андрія Юрги, який загинув від рук московських окупантів у селі Піски Донецької області. Боець батальйону Василь Кіндрацький передав до Архіву ОУН особисті речі А. Юрги.

З доповіддю про діяльність ОУН у 2014 році та основні завдання на 2015 рік виступив Голова ОУН Богдан Червак. Учасники конференції одностайно підтримали Ухвалу, відповідно до якої ОУН вважає, що основним пріоритетом для нації і держави має стати перемога України у війні з московським агресором за Донбас і Крим.

ОУН і надалі підтримуватиме Збройні Сили України, добровольчий рух, зокрема Батальйон ОУН, домагатися їх належного озброєння, оснащення і вишколу. Адже Путіна і Росію зупинять не успішні переговори із західними

союзниками, не подальша децентралізація влади в Україні, про яку так багато говорять, а лише і виключно Мілітарна Міць України.

ОУН і надалі буде відстоювати засади і принципи утвердження національної за змістом, формою і духом держави. Головні з них: створення законодавчих передумов для введення в дію конституційних принципів побудови Української національної держави; остаточна ліквідація кримінально-олігархічної системи поневолення та визиску українців; подальша деколонізація і декомунізація України; відновлення історичної пам'яті української нації.

Інструментом для реалізації ідеологічних засад залишається єдиний Націоналістичний Рух, тобто реальна координація діяльності партій і організацій, які сповідують засади українського націоналізму.

Перед учасниками конференції виступив Борис Гуменюк, який розповів про оперативну військову ситуацію на фронті, зокрема на ділянці, де дислокується Батальйон ОУН. Про ситуацію в Криму розповів провідник Кримської обласної організації ОУН Андрій Щекун. Про ситуацію на Донбасі – член ОУН з Луганщини Ірина Магрицька.

Конференція звернулася до Президента України Петра Порошенка з пропозицією присвоїти звання героя України (посмертно) бійцю Батальйону ОУН Андрію Юрзі, а також нагородити державними нагородами інших бійців батальйону. До складу Проводу Українських Націоналістів було кооптовано провідника Київської обласної організації ОУН, командира Батальйону ОУН

Миколу Коханівського. Провідником Харківської обласної організації ОУН затверджено Олександра Гаву.

Керівництво Батальйону ОУН відзначило грамотами волонтерські організації Полтавської області. Голова Жіночого товариства ім. Ольги Басараб і Олени Теліги Олеся Применко передала бійцям малюнки дітей та листи на підтримку Української армії.

Окремо відзначена діяльність Фундації ім. Олега Ольжича, яка гідно вшанувала 70-ту річницю загибелі одного з видатних лідерів ОУН. Створена членами Фундації пересувна виставка і сьогодні мандрує містами й селами України, розповідаючи людям про життя, боротьбу і героїчну смерть Олега Ольжича.

Під час конференції провідник Львівської обласної організації ОУН Олег Гринюк презентував книгу відомого історика ОУН Зиновія Книша «Дух, що тіло рве до бою...» - про життя і героїчну загибель крайового коменданта УВО та крайового провідника ОУН Юліана Головінського. Книгу можна замовити у Секретаріаті ОУН.

Відеорепортаж про Конференцію, зроблений телеканалом ТВі, можна подивитися за таким посиланням: <https://www.youtube.com/watch?v=2-4SACBkQfU>

Володимир Чмир,
голова Секретаріату ОУН

**Виступ
Голови ОУН Богдана Червака
на Всеукраїнській конференції ОУН**

Шановні подруги, друзі!

Майже рік минув, коли приблизно в такому ж форматі ми збиралися, щоб обговорити суспільно-політичну ситуацію, ділилися планами на майбутнє. Це був час, коли запах згорілих шин на Майдані був іще дуже сильним, але й народжувалася надія, що Революція Гідності неодмінно переможе.

Революція гідності перемогла. Але в березні все різко змінилося.

Росія загарбала Крим, на Донбасі розпочалася російсько-українська війна.

Кров Майдану і смерті героїв Небесної Сотні, які нещодавно здавалися виявом найбільшої трагедії і героїзму українців з часів Незалежності, на тлі бойових дій на Донбасі, вже перестали такими здаватися.

Відтепер українці зі зброєю в руках воюють за Україну, щоденно вмирають за неї. Їх героїзм, який під час Майдану був унікальним, відтепер став повсякденним. Усе, що змінилося в сприйнятті подій, – стало більше сліз, люті і ненависті до ворога.

Україна опинилася перед викликом, який у цьому сторіччі ніколи перед нею не стояв: на українську землю прийшов окупант, який прагне знищити нашу державність, а українців зробити рабами.

Якщо чинна на той час влада, політичні партії, значна частина суспільства ще розмірковували на цю тему, ОУН прямо заявила: у нас немає іншого шляху, крім як зі зброєю в руках виступити проти Росії, перемогти її, а значить відстояти суверенітет і територіальну цілісність держави.

Серпень 2014 року увійде в історію України і ОУН. Щоб слова не розходилися зі справами, Провід Українських Націоналістів ухвалив рішення про створення Батальйону ОУН та відправлення його бійців у зону проведення антитерористичної операції. Оскільки цей документ, без перебільшення, має історичне значення процитую його:

«Українці! Друзі - добровольці!

З початком російського військового вторгнення в Україну члени ОУН зі зброєю в руках стали на захист територіальної цілісності й суверенітету Української держави.

Українські націоналісти в лавах добровольчих батальйонів, Збройних Сил України, Національної гвардії та інших формувань б'ються з ворогом, очищують нашу землю від московської нечисті.

Найбільший до цього часу за чисельністю окремий підрозділ ОУН перебуває в складі батальйону «Азов».

Саме «Азов» розглядався ОУН як базовий майданчик для створення окремого батальйону ОУН - «Азов-2» («Азов-Січ»).

Однак, не з нашої волі цього не сталося. Не зважаючи на всі зусилля з боку новопризначеного

командира батальйону Миколи Коханівського, заступника командира Бориса Гуменюка, Проводу ОУН, не дивлячись на те, що до лав батальйону зголосилося близько трьох сотень добровольців, в державній реєстрації нам було відмовлено.

У зв'язку з цим, Провід ОУН ухвалив рішення приєднати новостворений батальйон ОУН до складу Добровольчого Українського Корпусу. За відсутності державної реєстрації це на сьогодні єдиний спосіб продовжити формування батальйону, потрапити на передову і битися з ворогом.

Відтепер офіційна назва нашого батальйону - «Батальйон ОУН».

Закликаємо вступати до нашого батальйону, щоб спільними зусиллями відстояти честь і гідність Української Нації, незалежність і соборність України.

Смерть московським окупантам!

Слава Україні!

Богдан Червак, Голова ОУН

Микола Коханівський, командир батальйону ОУН,

Борис Гуменюк, заступник командира батальйону ОУН»

Від того часу ОУН змінилася якісно. А точніше - повернулася до стану, в якому вона діяла у 20-х, 30-х, 40-х роках, коли з окупантами треба було говорити мовою сили, тобто зброї.

Історія батальйону ОУН не завершена. Вона кров'ю, стражданнями, муками і потом пишеться біля села Піски, що в безпосередній близькості від Донецького аеропорту.

З'являються нові герої і нові жертви.

А ще в ці дні як ніколи відчуваємо містичність нашого духовного зв'язку з людьми, які у 1929 році створили ОУН саме такою, яка в 2014 році виявилася актуальною і постала в авангарді національного опору російській агресії.

Не можу не назвати імена людей, які стояли біля витоків батальйону ОУН, продовжують воювати в його лавах та увійдуть в історію нашої держави і організації, як у всій час увійшли, скажімо, творці загонів територіальної оборони «Карпатської січі», що в 1939 році захищала Карпато-Українську державу.

Це, передусім, Микола Коханівський – позивний Буревій, Тарас Юрків - позивний Скиба, і душа батальйону - відомий український поет і громадський діяч Борис Гуменюк - позивний «Кармелюк».

Уже під час бойових дій до лав ОУН зголошуються бійці батальйону. Ніколи не забуду, як перед першим відправленням на фронт благословляли друзів Хреста і Робін Гуда. Перший перед відправкою на фронт вважав за необхідне стати кандидатом у члени ОУН. Другий прямо заявив: *"якщо доведеться загинути за Україну, то хочу вмерти членом такої організації як ОУН"*.

Війна і батальйон останнім часом забирають усю нашу увагу і сили. І це правильно. По-іншому й бути не може. Але батальйон це не тільки герої в Пісках, а й потужний волонтерський рух на його підтримку, що народився на наших очах.

Наголошую, держава, а точніше влада, не надала нашому батальйону жодної допомоги. Усе в що вдягнені

наші бійці, що їдять, на чому їздять, із чим воюють, все це зібрано або придбано волонтерами.

Загалом ОУН під час війни поділилася два табори. Одні воюють на передовій, інші - допомагають гнати московську нечисть з нашої землі в тилу.

Зокрема схиляю голову перед волонтерськими групами Київської міської, Львівської, Полтавської та Житомирської обласних організацій ОУН, які, на мій погляд, зробили і роблять чимало. Прилади нічного бачення, зброя для тренування, автотранспорт, медикаменти, продукти - усе інколи з'являлося несподівано і у великій кількості. Але бійці, повірте, вдячні й за найменшу допомогу.

Не забуду телефонного дзвінка від провідника Хмельницької ОУН Едуарда Крилова: *«У військкоматі заявили, що мій вік не дозволяє бути на війні. Хоча добре знаю, що рука в мене не затремтить і хоч одного москаля можу послати на той світ. Але раз так сталося, буду допомагати Батальйону ОУН, усім чим зможу і допоки живу»*.

Практично всі обласні організації долучилися до підтримки батальйону. Відгукнулися наші брати і сестри в Канаді, США, Великій Британії, Німеччині, інших країнах.

Велика за це подяка. Але треба визнати, що основна допомога надходить від українського народу.

Ось лише один маленький приклад. Повертаючись з друзями Коханівським і Гуменюком зі Львова, заїхали до Тернополя, де місцеві волонтери на морозі чекали нас до глибокої ночі, щоб передати допомогу, як вони кажуть,

«на батальйон». На наше «дякуємо», почули, це ми вам маємо дякувати, що воюєте за Україну, а значить за нас». І таких зворушливих зустрічей десятки, якщо не сотні.

Але існують обставини, коли волонтери безсилі.

Наш батальйон і надалі потребує зброї, передусім важкої. Керівництво батальйону і ОУН неодноразово зверталось з цього приводу до вищих керівників держави. У відповідь – глуха мовчанка.

Ось тут, на мій погляд, сконцентровано основу військово-політичну проблему України.

Війна поставила країну і суспільство перед вибором: зі зброєю в руках захисти себе і державу від окупантів або ж за допомогою політичних викрутасів і сприятливої зовнішньополітичної кон'юнктури і компромісів здобути так званий «мир».

Уже тепер можемо констатувати, що керівництво держави, а саме Президент і Уряд більше схильні до миру за будь-яку ціну. Так, їхня риторика залишається патріотичною. Однак, конкретні їхні дії не дозволяють змінити на користь Української держави ситуацію на Донбасі і в Криму. І це - об'єктивний факт, який неможливо заперечити.

Чому так відбувається?

Схильний стверджувати, що основна проблема в пріоритетах.

Переконалий, основним пріоритетом для нації і держави сьогодні має стати перемога у війні за Донбас і Крим. Президенту і Уряду не вдасться здійснити жодної обіцяної реформи, досягнути стабілізації і зростання у соціально-економічній сфері, коли не буде вирішене

ключове питання – нейтралізовано фактор російської загрози.

Український політикум може стільки завгодно гратися у коаліції, вибори, переформатування владних інститутів. Але один успішний військовий прорив головорізів Путіна, скажімо на мариупольському напрямку, може все докорінно змінити. Те, що сьогодні так актуальне для політиків і урядовців, уже завтра не матиме жодного значення.

Стверджую, головним внутрішнім і зовнішнім пріоритетом має стати не боротьба за перемир'я, а встановлення такого миру, коли російська загроза, більше не нависатиме дамокловим мечем над Україною.

Так, це складно. Так, можливі великі жертви. Але перекладати роботу, яка випала на наше покоління, на своїх дітей і внуків, теж не правильно. Саме нам судилося раз і назавжди вирішити для України так зване «російське питання», а в даній ситуації перемогти ворога на полі бою.

Якщо цього ще не сповна усвідомлює вітчизняний політикум, то для ОУН альтернативи не існує. Ми будемо й надалі підтримувати Збройні Сили України, добровольчий рух, зокрема Батальйон ОУН, домагатися їх належного озброєння, оснащення і вишколу.

Путіна і Росію зупинять не успішні переговори із західними союзниками, не подальша децентралізація влади, про яку так багато говорять, а лише і виключно мілітарна міць України.

Щоб її створити, треба перестати жити в двох паралельних світах: коли війна існує для загалом

невеликої кількості людей, що б'ються з ворогом на Донбасі, і тих, хто в тилу допомагають їм це робити; а для інших, абсолютної більшості населення, – це тільки цікаві новини з телебачення чи Інтернету. Нація має консолідуватися для війни, об'єднатися для перемоги над Росією, і тоді настане мир, а не перемир'я.

Сказане мною не означає, що ОУН буде спостерігачем політичних процесів, які відбуваються в Україні.

Якщо для партій, що в парламенті сформували свої фракції, важливо, хто з їх представників займе якусь посаду у Кабінеті Міністрів, то для нас, українських націоналістів, це не має принципового значення. Однак ми не будемо миритися з хибним шляхом, яким окремі політичні сили, що називають себе «партіями Майдану», намагаються спрямувати державний човен.

Скажімо, як можна було додуматися пропонувати і призначати на ключові державні посади в Україні іноземців? Це втрата віри у власні сили. Нація, що тільки за останні десять років пройшла два Майдани, має Небесну Сотню, захищає Європу, її культуру і цивілізацію від московських варварів, що започаткувала свій державний статус ще з часів Київської Русі, сьогодні, виявляється, має кланятися іноземцям і просити їх – «керуйте нами»?

Нагадаю, іноземці уже нами керували – з Кремля, тепер вмиваємося кров'ю. Були «зачаровані» на Росію, тепер на кого: Грузію, Литву, США? Майдан показав, що опора на власні сили – єдина запорука усіх наших перемог!

Не можуть бути панацеєю фальшиві уявлення про шляхи утвердження української державності. Наприклад, нас переконують, що лад в Україні наведуть так звані «нові обличчя». З'явився навіть політичний тренд: «люди хочуть бачити у владі нові обличчя». Ось вони і з'явилася, розпочавши свою діяльність у парламенті з вимог підвищити їм заробітну платню.

Ці два приклади яскраво ілюструють спроби замінити реальну програму державного будівництва, ідеями, які в основі своїй шкідливі і заведуть націю на манівці.

ОУН і надалі відстоюватиме засади і принципи утвердження національної за змістом, формою і духом держави. Ось головні з них:

- створення законодавчих передумов для введення в дію конституційних принципів побудови української національної держави;
- остаточна ліквідація кримінально-олігархічної системи поневолення та визиску українців;
- подальша деколонізація і декомунізація України, відновлення історичної пам'яті;
- повернення під юрисдикцію української влади всіх окупованих територій;
- підтримка зусиль щодо створення потужних Збройних Сил України, їх оснащення сучасною бойовою технікою;
- підтримка добровольчого руху, забезпечення належних правових та соціальних гарантій для учасників військових дій.

Інструментом для реалізації наших ідеологічних засад залишається єдиний націоналістичний рух, тобто

реальна координація діяльності партій і організацій, які сповідують засади українського націоналізму.

Окремо хотів би згадати про діяльність структур, які спільно з ОУН у цьому році пройшли важкий шлях боротьби за ідеали нації і держави.

Свою життєздатність підтвердило Жіноче товариство ім. О. Басараб і О. Теліги. Сьогодні організований жіночий рух важко собі уявити без активісток нашого товариства, які не лише підставляють жіноче плече ОУН, а й разом з нами домагаються, щоб українське жіноцтво стало активним будівничим Української держави.

Заходами Фундації ім. Олега Ольжича в цьому році було гідно вшановано 70-ту річницю загибелі одного з видатних лідерів ОУН. Створена нею пересувна виставка і сьогодні мандрує містами і селами України, розповідаючи людям про життя, боротьбу і героїчну смерть Олега Ольжича.

Круглий стіл з питань перспектив українського націоналізму, що був проведений на основі ідеологічних матеріалів Науково-ідеологічного центру імені Дмитра Донцова, кристалізував наші ідейні завдання, зробив їх науково обґрунтованими і сучасними.

Мені здається, що за рік ОУН і структури, що входять до її складу на правах асоційованих членів, утворили єдине націоналістичне середовище, якому під силу вирішувати нагальні питання, які стоять на шляху національного державотворення.

ЗА МІЛІТАРНУ МІЦЬ УКРАЇНИ!

Нині Українська держава, за яку впродовж віків боровся наш народ, переживає надзвичайно складні, сповнені небезпеками часи. Під загрозою опинилася не лише її територіальна цілісність, а й саме існування. Це — величезні випробування й відповідальність для кожного громадянина. Це — головний виклик, який постав перед Нацією та Державою й потребує від нас напруження всіх сил для відвернення загрози.

Організація українських націоналістів і незалежна Українська держава — невіддільні. Тому збереження територіальної цілісності й суверенітету України, збройний захист Батьківщини — справи першочергової ваги для ОУН.

Наша країна опинилася в центрі світоглядного, цивілізаційного протистояння двох світових систем по осі Схід — Захід. Росія так і не змирилася з розпадом СРСР і втратою України як частини своєї імперської території. Упродовж усіх 23 років існування сучасної незалежної України Росія не бажала сприймати нашу державу як суб'єкта міжнародного права, як рівноправного партнера, чинила тиск і шантаж, здійснювала грубе й неприкрите втручання в наші внутрішні справи, розв'язувала економічні війни, але, зрештою, остаточно програла боротьбу за Україну. Перемога Революції Гідності знищила маріонетковий проросійський режим Януковича і спираючись на волю народу нова українська влада зробила рішучий крок у бік Європи, до остаточного виходу з підпорядкування російській неоімперії.

Відповідь Москви не забарилася. Зазнавши поразки у своїй прихованій таємній політиці підкупу українських можновладців та інфільтрації усіх сфер життя Української держави своєю агентурою, вона змушена відкрити карти та кинулася досягати своїх політичних цілей найбільш злочинним засобом – шляхом прямої військової агресії та збройного насильства.

Ми повинні чітко усвідомлювати: Кремль має на меті ліквідувати Україну як незалежну державу. Для цього він використовує всі наявні в нього засоби — дипломатичні, фінансові, інформаційні, а передусім — військові. В. Путін поставив на карту все й готовий іти до кінця, втягуючи у війну дедалі більше ресурсів. Ступивши на стежку війни, він «спалив усі мости» за собою і з неї по добрій волі не зверне, бо вже давно пройшов точку неповернення і простої дорогою назад немає. Зупинити його — надзавдання, але це питання життя і смерті Української держави й самої української нації. Тож вона мусить розгромити агресора, яких би жертв і напруження всіх сил це не вимагало.

Сьогодні симпатії світу — на боці України. Проте українцям треба бути реалістами і не мати завищених очікувань, покладаючи великі надії на міжнародні зусилля. Американці та європейці за нашу свободу й незалежність не будуть воювати, від комфорту й добробуту заради нас не відмовлятимуться. Більше того, ми вже бачимо, що декларації та певні кроки по допомозі нам у протистоянні з Росією напряду залежать від того, як ми самі боремося за свою Державу і демонструємо усьому світові твердість, рішучість і готовність зі зброєю в руках

захищати себе. Це в даний час - наша головна національна справа, наш національний обов'язок.

Тому як і в складні часи для України в минулому, призначення ОУН на найближчий час — донести до Нації, усього українського суспільства ту беззаперечну істину, що не існує іншого шляху зберегти державність, відновити територіальну цілісність, гарантувати в подальшому свою безпеку та процвітання, як тільки перемогти у нав'язаному нам воєнному протистоянні. Перемога України стане початком кінця хижої імперської Московщини та буде передумовою визволенню решти поневолених нею народів, запорукою краху концепції «Руського міра» та «Третього Риму».

Наш шлях — оборона країни, рішучий збройний опір, перехід у наступ і завдання всеосяжної поразки московській вояччині. Іншого не дано. На це повинні бути спрямовані спільні зусилля влади й суспільства. Якщо цього не вдасться зробити сьогодні нам, то це змушені будуть робити завтра наші діти або онуки.

Момент надзвичайно відповідальний. Тому дуже турбує відсутність відповідної обставинами політичної волі для досягнення зазначеної мети в керівництва Української держави. Як наслідок, без жодного пострілу було здано Крим. Не було застосовано рішучих дій для придушення перший збройних виступів російських агентів та керованих ними сепаратистів в Донецькій та Луганській областях, що дало можливість їм розпалити полум'я війни, захопити та контролювати великі території України, на яких не лише проживає значна кількість населення, але й був зосереджений значний сировинний та промисловий потенціал. Бачимо млявість, нерішучість

та постійні запізнення з ухваленням невідкладних рішень, які стосуються стратегічних та тактичних ситуацій на фронтах, зміцнення обороноздатності України і всебічним забезпеченням армії та добровольчих батальйонів усім необхідним, з ужиттям потрібних воєнно-політичних заходів для гарантованого захисту наших національних інтересів.

Після успішних дій Української армії проти заколотників, відкрита участь у воєнних діях на Донбасі Росії та її Збройних сил стала очевидною повною несподіванкою для керівництва АТО та усього керівництва України в цілому. Хоч концентрація російських військ на кордонах вимагала очевидної та відповідної реакції на найбільш вразливих напрямках. Як наслідок, різко змінилася ситуація на арені бойових дій, наслідком чого стала ціла серія драматичних поразок сил АТО, Україна зазнала болючих втрат кращих своїх героїв, які перебували на передових рубежах збройної боротьби. Контрольована терористами та російськими найманцями територія знову розширилася, було остаточно втрачено контроль над значною ділянкою українсько-російського кордону, що створило умови для Росії безперешкодно перекидати в Україну тисячі найманців, зброю та боєприпаси. Проте українська влада надалі навідріз відмовляється в умовах збройного нападу східного сусіда оголошувати воєнний стан як мінімум в районах зони бойових дій, створювати Ставку Верховного головнокомандувача, ставити питання про загальний призов до війська. Лише зараз оголошено про плани щодо створення резервної армії, що є очевидним запізненням.

Стає дедалі очевиднішим, що гасло “Мир за будь-яку ціну” не принесе Україні ні миру, ні спокою. Усі спроби запровадження так званого «перемир’я» та припинення вогню з бойовиками не дають результатів – обстріли та атаки бойовиків не припиняються, мало не щодня гинуть українські військовослужбовці та мирні жителі. Росія планомірно намагається нав’язати Україні випробувану стратегію і повторити на її території досвід творення підконтрольного анклаву на зразок Придністров’я, Абхазії чи Південної Осетії

Війна на Донбасі вже забрала тисячі жертв. Мільйони людей втратили можливість жити тим життям, яким жили до початку російської агресії. Суспільство, нація не пробачать владі жертв безглуздох і марних. І це правда, яку влада має знати.

ОУН наголошує: лише зовнішньополітичними зусиллями неможливо повернути Україні Крим та інші території, загарбані московськими окупантами та проросійськими бойовиками. Українська нація ніколи не погодиться на ганебний мир чи здачу на милість та на умовах Москви, як би і хто б нас до того не примушував. Ворога і агресора не вмовляють — від нього захищають Вітчизну і знищують його. На окупованих територіях земля має горіти під ногами чужоземних зайд. У відповідь на путінську «гібридну» війну українці мають застосувати проти них свою народну «гібридну» війну. Ні хвилини спокою в тилах терористів, ні секунди безпеки для них на нашій землі! Комунікації поставок з Росії найманців та зброї мають бути зруйновані, склади боєприпасів та місця концентрації бойової техніки повинні нищитися. Вороги не повинні вкорінитися на нашій землі! Будь-які спроби

терористів атакувати українських військових та обстрілювати мирних мешканців мають придусуватися найрішучішими та найжорсткішими засобами. Ворог має тремтіти від страху і думати тільки про одне – як живим забратися з України геть!

Організація Українських Націоналістів підтримує дії української влади щодо зміцнення Збройних сил України та посилення підрозділів, які несуть бойове чергування в зоні АТО, їх оснащення сучасною бойовою технікою. Це мають бути передові й боєздатні війська, сповнені духу українського патріотизму. Проте ОУН вважає здійснені заходи ще далеко не достатніми, щоб досягти головної мети — повернення під юрисдикцію української влади всіх окупованих Росією територій, знищення та вигнання московських окупантів і проросійських бандитів. Головне завдання – викорінення корупції подолання бюрократії, байдужості та «совкової» традиції оковамилювання в лавах Збройних сил України та всередині Міністерства оборони України, коли досі системними є кричущі випадки неналежного матеріального-технічного забезпечення передових частин в зоні АТО елементарними засобами для перебування в зимових умовах (включно з одягом, взуттям та харчами) та належним озброєнням попри формальні звіти та реляції командування ЗСУ. Не волонтери, які прийняли на свої плечі тягар фактичного утримання та забезпечення армії за допомогою народу, а ті, хто відповідає за це за своїми посадовими обов'язками мають в першу чергу дбати про українських вояків та відповідати за усі випадки недбальства чи прямих злочинів. Особливо кричущими є факти бюрократичної тяганини, а нерідко і цинізму з боку

чиновників щодо забезпеченнями відповідного статусу та соціальної підтримки воякам АТО, які дістали тяжкі поранення та інвалідність, а також родинам полеглих Героїв. Зараз головна людина в Україні — людина на передовій, в окопі, воїн, який зі зброєю в руках захищає рідний край.

Українські вояки на передовій лінії фронту мають отримувати чіткі та відповідальні накази до дії, неприпустимо стримувати їх від рішучої відповіді на провокації терористів і робити заручниками із статусом мішеней в умовах шквальних вогневих атак бандитів. Будь-які накази, які забороняють українським військовим відповідати на вогонь противника за своєю суттю є безвідповідальними, бо призводять до невиправданих жертв. Кінцевою метою усіх дій по зміцненню ЗСУ має бути підготовка до рішучого кінжального удару по терористам і повне звільнення території України.

Ключовою умовою досягнення цієї мети є всебічна підтримка з боку держави добровольчих формувань, які поряд із частинами ЗСУ та підрозділами МВД України беруть безпосередню участь у бойових діях на передовій лінії фронту. Держава повинна негайно забезпечити офіційне визнання та ствердити правовий статус добровольчих формувань, подбати про їх матеріально-технічне забезпечення, визначити правовий статус бійців-добровольців як учасників АТО з відповідними соціальними гарантіями.

ОУН не має права залишатися і не залишається осторонь боротьби за Україну. Завдання націоналізму — ідейно підготувати народ до протистояння усім викликам,

не дати збитися на манівці, мобілізувати на захист Української держави та Нації.

Створення та участь у захисті України на передовій лінії фронту Батальйону ОУН – конкретна відповідь Організації Українських Націоналістів на потребу часу. Сьогодні Батальйон ОУН перебуває на лінії оборони донецького аеропорту на позиціях в селі Піски, прикриваючи славетних українських «кіборгів», які обороняють термінали та летовище аеропорту від російських терористів. Завдяки всебічній підтримці членства ОУН як в Україні, так і з-за кордону, жертовній допомозі усього українського народу, Батальйон ОУН перетворився на грізну військову одиницю, яка гідно виконує свої військові завдання. Це дійсно народний батальйон, який створений народом і повністю підтримується та забезпечується народом України. Але батальйон, як і інші добровольчі формування, потребує допомоги з боку держави у забезпеченні важкими озброєннями, що посилить його бойові можливості у протистоянні з ворогом. ОУН знову ставить питання про офіційне визначення з боку держави статусу бійців Батальйону ОУН як учасників АТО та бойових дій.

Закликаємо членів ОУН та усіх українців віддати всі сили для Перемоги! Разом ми здолаємо підступного ворога!

Слава Україні! Героям Слава!

Учасники Всеукраїнської Конференції ОУН
Київ, 6 грудня 2014 р.

Ухвала

Всеукраїнської конференції ОУН з організаційних питань

1. Кооптувати до Проводу Українських Націоналістів провідника Київської обласної організації ОУН, командира Батальйону ОУН Миколу Коханівського.
2. Затвердити друга Олександра Гаву провідником Харківської обласної організації ОУН.
3. Звернутися до Президента України П. Порошенка з пропозицією нагородити державними відзнаками бійців Батальйону ОУН.
4. Призначити Рената Ковбасюка відповідальним за поширення інформації про діяльність ОУН у соціальних мережах.
5. Взяти до уваги звіт Головної Контрольної ревізійної комісії ОУН та рекомендувати її голові подавати свій звіт на розгляд Проводу Українських Націоналістів щопівроку.

**Всеукраїнська конференція
«Ольга Басараб: приклад мужності у боротьбі за
Українську Самостійну Соборну Державу»**

29 листопада у Фундації імені Олега Ольжича відбулася Всеукраїнська конференція «Ольга Басараб: приклад мужності у боротьбі за Українську Самостійну Соборну Державу», присвячена 125-ій річниці з Дня народження подвижниці національно-визвольного руху в Україні.

Захід організований Всеукраїнським жіночим товариством імені Ольги Басараб та Олени Теліги, за підтримки Організації Українських Націоналістів. Вітальне слово до учасників та гостей конференції мав голова ОУН Богдан Червак. Він підкреслив, наскільки важливою тепер є активна участь жіноцтва у становленні українського суспільства, у вихованні української нації. Він зазначив, якою неоціненною є допомога жінок-волонтерів бійцям АТО.

«Сьогодні українці повинні відмовитися від “життя у двох світах”. Не можна закривати очі на воєнні дії, які тепер відбуваються на Донбасі. Усі мають бути свідомі власного внеску в перемогу України над її споконвічним ворогом – Москвою. І ніхто не може спокійно стояти осторонь, роблячи вигляд, ніби нічого не відбувається. Це стосується як звичайних громадян, так і політиків, які тепер більше переймаються розподілом портфелів, - зазначив голова ОУН. - Організація Українських Націоналістів залишається на позиціях захисту національних інтересів, незважаючи на те, хто перебуває

при владі. Для нас, націоналістів, Україна – понад усе! І так буде завжди. Тим міцнішими стають наші позиції, коли ми, чоловіки, бачимо підтримку у таких чудових, розумних, з активною громадянською позицією жінках».

Голова ВЖТ ім. О.Басараб та О.Теліги Олеся Чмир (Применко) розповіла про Товариство, його мету та напрямки діяльності. Вона зазначила, що організація не є феміністичним рухом і ніколи його не підтримає. Водночас поглиблюються завдання, які стоять перед організацією. Зокрема, першочерговою стала допомога бійцям АТО, а саме – батальйону ОУН. Іншим надважливим завданням Товариства є зібрання та збереження пам'яті про всіх жінок, які брали участь у національно-визвольних змаганнях у різний час. З цією метою проводяться різного роду заходи, як то конференція. «Діяльність нашого Товариства нерозривно пов'язана з діяльністю Організації Українських Націоналістів, асоційованим членом якої ми є, - підкреслила пані Олеся. - Головне, що ми не є формальним об'єднанням, лише на папері. Ми робимо реальні справи і виконуємо конкретні завдання. Як то робилося в усі часи українськими жінками, які мужньо боролися за Українську Самостійну Державу. Гідним прикладом для нас є Ольга Басараб».

Про Ольгу Басараб, її життя та героїчний чин розповіли: Леся Онишко, кандидат історичних наук, заступник генерального директора Національного музею «Меморіал пам'яті жертв Голодоморів» у Києві; Ольга Бежук, кандидат історичних наук, голова Секретаріату Львівської обласної організації Товариства ім. Ольги Басараб; Олена Леонтович, громадська діячка і

засновниця ВЖТ ім. О.Басараб та О.Теліги у Києві; Марія Гринько, член Проводу ВЖТ ім. О.Басараб та О.Теліги.

Доповідачки розповіли також про інших жінок, які зробили великий внесок у розвиток українського суспільства. Зокрема, Настя Журавльова, членкиня ВЖТ ім. О.Басараб та О.Теліги, аспірантка Інституту мистецтвознавства, фольклористики, етнології ім. М.Т.Рильського НАН України, виступила з рефератом про Софію Терещенко.

В обговоренні взяли участь делегатки з різних областей України: Ніна Басиста з Хмельниччини, Юлія Коніва з Харкова, Людмила Борденюк з Сум, Ніна Кирпотіна з Полтави, Лариса Аболончикова з Луганська, Ярина Геращенко з Запоріжжя, Валерія Чорна з Одеси, Галина Каретнікова з Черкащини, Олена Тюляндіна з Житомира. Кожна з них розповіла про власну участь у громадському житті України, про волонтерську допомогу бійцям АТО, про проблеми та нагальні питання.

Не залишились осторонь обговорення членкині ВЖТ ім. О.Басараб та О.Теліги та члени ОУН, присутні на конференції. Зокрема, член Проводу Товариства Надія Стрішенець підняла питання співпраці ОУН, відповідно й ВЖТ ім. О.Басараб та О.Теліги, з політичними силами, представленими тепер у патріотичному крилі Верховної Ради України. Членкиня ОУН Надія Бугай наголосила на необхідності опікуватися жінками не лише минулих національно-визвольних змагань, але й сучасними українськими героїнями війни на сході України.

Виступали також гості конференції: Ярослава Ваврисевич, голова Львівської обласної організації Товариства ім. Ольги Басараб, та Віктор Зубович,

завідувач інформаційно-редакційного відділу Обласного науково-методичного центру культури Волині.

Було вирішено прийняти спільну Ухвалу конференції, де представлені такі завдання:

- Популяризація імен жінок, які в різні часи брали участь у національно-визвольних змаганнях за Українську Самостійну Соборну Державу. Особливо значущою є опіка над жіноцтвом, що тепер є мужньою підтримкою бійців на сході України.
- Активне направлення волонтерського руху на допомогу бійцям батальйону ОУН.
- Створення обласних представництв Всеукраїнського жіночого товариства імені Ольги Басараб та Олени Теліги та активне долучення до волонтерського руху допомоги бійцям АТО, в першу чергу батальйону ОУН.
- Вирішення нагальних питань, які тепер стоять перед регіональними представниками ВЖТ ім. О.Басараб та О.Теліги. Зокрема, на Луганщині, в Харкові, Одесі.
- Проведення подібного роду заходів у різних областях України, в першу чергу де є представництва ВЖТ ім. О.Басараб та О.Теліги.

Всеукраїнська конференція мала також художню частину, в якій виступили: Наталя Яців, лауреатка всеукраїнських та міжнародних конкурсів, бандуристка й членкиня ВЖТ ім. О.Басараб та О.Теліги; Андрійко та Дмитрик, сопілкарі та внуки членкині ВЖТ ім. О.Басараб та О.Теліги Алли Диби; а також хор «Зорянка».

Учасники та гості конференції роз'їхалися по своїх домівках натхненні на майбутні чини в ім'я України.

Прес-служба ВЖТ ім. О.Басараб та О.Теліги

Бюлетень «СУРМА» виходить з метою оперативного інформування членів ОУН про поточні справи в Організації Українських Націоналістів, налагодження більш тісніших контактів між ПУН і осередками ОУН.

Загальну інформацію про діяльність ОУН можна отримати на сайті www.kmoun.info

З питань діяльності ОУН звертатися –

Володимир Чмир, голова Секретаріату ОУН

+38 (044) 280-16-75, +38 050-353-02-29

e-mail: oun_1929@ukr.net

Володимир Костюк, заступник голови

Секретаріату ОУН +38 050-351-30-65

e-mail: secretariatoun@gmail.com

Олеся Чмир (Применко), голова Жіночого товариства

імені Ольги Басараб та Олени Теліги (Київ)

+38 050-820-16-42;

e-mail: olesyaprymenko@gmail.com

ՕՄԻ